

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

פרשת דברים-חזון תשפ"ה

אִלָּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל (א, א)

אלה הדברים - לפי שהן דברי תוכחות ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל (רש"י)

גם כשהזולת מתנהג שלא כהוגן ויש צורך להוכיח אותו - עדיין חובה לשמור על כבודו.

* * *

מִן הַגֵּאוֹן רַבִּי מֶשֶׁה פִּינְשֵׁטִין זצ"ל השתתף פעם בברית מילה לאחד ממקורביו ונשאר להשתתף גם בסעודת הברית, שלא כדרכו. שכן כל אימת שהשתתף בברית, היה נשאר רק לשעת הברית ואח"כ היה חוזר לעבודת הקודש שלו, לכן לפלא היה השתתפותו הפעם בסעודת הברית, ובפרט שלא היה זה סעודת ברית ממשפחתו הקרובה. ניגש אליו אחד מהאנשים הקרובים אליו ושאלו על כך, למה שינה כאן ממנהגו והשתתף בסעודת הברית. השיב לו רבי משה ואמר לו דברים כהווייתן: "אכן בדרך כלל איני משתתף בסעודות ברית למיניהם, אבל כאן כן השתתפתי באופן יוצא מן הכלל, שכן בעל הברית נתן לי איזה כיבוד קטן בעת הברית, והגם שלא אכפת לי כלל וכלל מזה, ברם חשבתי שאם אלך לדרכי מיד בגמר הברית, הדבר יכול להתפרש אצל קצת אנשים - וגם אצל בעל השמחה - כי הלכתי מפני הפגיעה בכבודי, כי לא נתנו לי כיבוד ראוי, ואולי יהיה לבעל השמחה חלישות הדעת וירגיש איזה אי נעימות מזה. לכן החלטתי לחרוג ממנהגי ולהשתתף בסעודת הברית שלא כדרכי, אפילו שזהו על חשבון זמני היקר לי מאוד..."

[מתוך 'נועם שיח']

* * *

הגאון רבי אברהם צבי ישראלזון שליט"א, מו"צ בב"ב, נכדו חביבו ומי שזכה שנים רבות לקרבתו הנדירה של מֶרן הַגְרִי"ש אלישיב זצוק"ל, מספר ממה שזכה לראות: "מדהים לראות עד היכן הייתה זהירותו בכבוד הבריות. עקבתי אחר תשובותיו בהלכה והבחנתי כשהוא מצטט אחרונים אפילו מבני דורו ומקשה עליהם לפעמים קושיות

עצומות. אבל מעולם הוא לא מסיק בלשון 'ודלא כפלוני' או 'ואין הלכה כדבריו' וכדו', אלא כותב את ההשגות ולא מסיק כלום, ועל הקורא מוטל להבין הכוונה... כמו"כ הווה עובדה ביהודי ת"ח בלונדון שבתקופה מסוימת היה מגיע למו"ז דבר יום ביומו עם שאלות בהלכה והיה דן לפניו ואף היה רושם את תשובותיו. לאחר תקופה החליט הלה להוציא לאור ספר מכל הפסקים שרשם ממו"ז, הלה עבד על הספר זמן רב וקרא לספר בשם 'שו"ת הגרי"ש אלישיב שליט"א'. כשנודע הדבר למו"ז חרה לו הדבר מאוד, כי הרי בענוותנותו מעולם לא הסכים להדפיס את תשובותיו באופן רשמי. אולם, לאחר שהבין כי הלה השקיע זמן והון רב, החליט מו"ז לא לאכזבו, אלא שבמקום השם 'שו"ת הגרי"ש אלישיב שליט"א' שיקרא לו שם אחר. מו"ז בירר וכששמע שהספר נמצא עדיין בשלב של הכריכה, הוסיף ובדק מיד כמה יעלה לו להחליף כריכות ולרשום שם אחר. ואכן מו"ז הוציא מכיסו הפרטי את כל סכום החלפת הכריכות ושילם למחבר כדי שיוכל להחליף את כל הכריכות ללא כל נזק. כמו"כ בירר מו"ז אם יוכל להיות למחבר עוד נזקים, חלילה, ורק לאחר ששמע שזה הנזק היחיד נרגע מו"ז ואכן המחבר קרא בסוף לספר 'השיב משה'.

* * *

מספר הרה"ג ר' משה מנחם טויבנפלד שליט"א: זכורני בימי קדם כאשר מו"ר הגאון ר' אברהם חיים ברים זצ"ל שימש בתור ראש ישיבה בשיכון סקווירא [במדינת נ.י.], זכיתי לשמשו ולעזור לו בהרבה דברים, וזכיתי לגלות טפח מ'מסכת מידות' של הראש ישיבה. לדוגמא. היה יהודי אחד, בעל הבית פשוט - 'מודרני', שדירתו היתה בשכנות לשיכון סקווירא, והוא עשה לו קביעות לבא ללמוד עם הראש ישיבה בכל לילה ממש. ובכל עת אשר בא האיש ההוא היה הראש ישיבה מקבלו כאילו הוא פנוי מכל דבר ומוכן ללמוד אתו. האיש ההוא לא היה מברר מראש אם הראש הישיבה פנוי בשעה שהוא מגיע או לא, רק היה בא באופן קבוע ויושב ללמוד עמו, והיה נראה כאילו הוא 'שכר' את הראש ישיבה שילמד עמו. פעם אחת אירע דבר. האיש ההוא בא כהרגלו בכל לילה, אבל כל לבושו היה באופן משונה מאד. גם זקנו היה מגולח באופן 'סטיל' חדש. הוא היה מעוטר במשקפיים שהיו עשויים באופן משונה מאד. אחד ממשמשי הראש ישיבה היה שם באותה שעה, והראש ישיבה חשש מאד שהוא לא יוכל להתאפק מלצחוק בפני האורח ההוא.

גם אני נמצא בין המלווים. כבר קשה לי לעמוד. קר לי. אני עייף. גם החבר שעומד לצדי כבר מתקשה להתרכז, והוא שואל אותי בקוצר רוח: "למה הרב מספיד עכשיו? ראש חודש היום! אין מספידים בראש חודש!".

"נכון", אני עונה לו, ומחליט ללכת בכיוון של הומור. כשצוחקים קצת מתרעננים, "מה אתה רוצה מהרב? זה סיפור קשה", אני מסביר לחבר שלי, כאילו אני יודע הכל... "הרב שמע שיש לווייה, והוא הכין הספד ארוך. יש לו הרבה בבטן", אני צוחק, "הוא צריך להוציא כל מה שיש לו בבטן".

הביטוי האומלל והמזלזל הזה יצא לאוויר העולם, ואני לא חשבתי שעשיתי משהו גרוע, בסך הכל התרעננתי. ההספד מסתיים, אומרים קדיש, ופונים אל בית החיים. בבית החיים אני נתקף בייסורים נוראים. הבטן כואבת לי באופן מחריד. קיבלתי קלקול קיבה חמור, ונכנסתי למצוקה קשה. לא יכולתי לעמוד על המקום. רצתי הביתה, ומכאן ואילך כל הזמן איבדתי נוזלים. עבר עלי לילה קשה מאד. לא יכולתי לשהות במיטה יותר מכמה דקות. בבוקר, כשאני ממוטט לגמרי, הלכתי לרופא. הוא שלח אותי לבית החולים ושם רצו לתת לי נוזלים. הרכיבו אינפוזיה, אבל אני לא יכולתי לקבל את הטיפול. כל הזמן הייתי צריך לרוץ... עובר יום ועוד יום, המצב לא משתנה. עושים לי בדיקות כדי לנסות להבין מה קרה לי, איזה חיידק תקף אותי, ולא מוצאים את הסיבה. ביום השלישי בא חבר לבקר אותי. החבר שעמד לידי בלוויה. הוא שואל אותי: "כבר קרה לך פעם שהיה לך קלקול קיבה?"

- "לא".

- "אכלת דבר מקולקל?"

- "לא".

- "מתי בדיוק זה קרה לך?"

- "בסוף הלוויה", אמרתי לו, נאנק.

- "עמדתי לידך בלוויה. זוכר?" - אני מהנהן בראשי.

- "זוכר מה דיברנו?"

אני תופס את הראש. "כן, אני נזכר".

את ההמשך הבנתי לבד. הקב"ה משלם לי מידה כנגד מידה. אני דיברתי בזלזול על תלמיד חכם, על רב בית כנסת, על מנהיג ציבור! אוי לי ואבוי לנפשי! חטאתי, עוונתי, פשעתי!!! ההקשר היה שקוף. אמרתי שהוא צריך להוציא מהבטן, ומאז אני עסוק בלהוציא מהבטן... אשר עשיתי ואשר נגזר עלי. החלטתי מיד באותו רגע, להתקשר לאותו רב, ולבקש מחילה. סיפרתי לרב כמה אני מתייסר ומה עובר עלי בעקבות אותה פליטת פה אומללה. והרב, בחמלתו מחל לי מחילה גמורה. הוא הוסיף ואמר, שלפי ההלכה היה צריך להספיד. ה'כף החיים' כותב שבחור שנפטר ללא ילדים

הגאון רבי חיים זצ"ל חשב מיד על רעיון טוב, והתחיל תיכף לספר מעשה שקרה אצל הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א, וזה תוכנו: כידוע, להרה"ק מברדיטשוב זיע"א היתה דרך בעבודת השי"ת עם תנועות שונות ומשונות, תפילתו היתה בקול רעש גדול ובריקודים. פעם החליט הרה"ק זיע"א לשבות שבתו אצל הרה"ק ר' ברוך ממז'יבוז זיע"א, אך הרה"ק התנה עמו תנאי מקודם, כי היות ואצלו העבודה היא בדרך שקטה, לכן לא רוצה בשום אופן שיבלבלו, ולא יתן לו לבא לשבת קודש רק אם הוא מקבל על עצמו לעשות את כל עבודתו בשקט ובחשאי. הרה"ק מברדיטשוב זיע"א הסכים לזה והגיע לשבת קודש. עבודתו בקבלת שבת ובזמירות על השולחן היו שלא כהרגלו, רק בקול נמוך ובשקט, אך כאשר הביאו את הדגים לסעודה שאל אותו המשמש האם הוא אוהב 'פִּלְפֵּל' - הנקרא בלשון אשכנז 'פֶּפֶר' - לשימם בתוך הדגים. כאן לא היה יכול הרה"ק מברדיטשוב עוד להתאפק מכל העבודה שהספיק לעצור בתוכו כל העת, והוא קפץ על השולחן ורקד עליו בקולות וצעקות: "פעפער האב איך ליב?! דער באשעפער האב איך ליב!" [האם פלפלין אני אוהב?! את השי"ת אני אוהב!]. זה היה הסיפור שסיפר הגאון רבי חיים בזמן שהיהודי ההוא נכנס, ואף שנה ושילש את דברי הרה"ק מברדיטשוב זיע"א, בצורה ובנוסח שנאמרו, בקולות וצעקות - "פעפער האב איך ליב?! דער באשעפער האב איך ליב!". מובן מאליו שהסיפור העלה שחוק על שפתי המשמש וכן על שפתי היהודי שנכנס, וכך יכול היה המשמש לפרוק את הצחוק שהיה עצור בו, בלי שהלה יעלה כלל על דעתו שיש מן הצחוק גם על מראהו המוזר. כך השכיל הגאון הראש ישיבה להציל נפש ישראל מכלימה וחרפה...

[מתוך 'בפיקודיך אשיחה']

* * *

סיפור מפי בעל המעשה: ליל ראש חודש שבט תשע"ט. הקו הדקיק של הירח לא נראה מבעד לעננים הכבדים. רוחות נושבות בעוז, גשם עז ניתך, וקור חותך את האוויר. אלו הימים החורפיים ביותר בשנה הזאת. לווייה רוויית כאב מתקיימת באשדוד. בחור צעיר ממשפחה חשובה, שהתייסר במשך כמה שנים בייסורים קשים ומרים, השיב את נשמתו לבוראה. אנשים באים ללוויה, ידידים ומכרים משתתפים בצער המשפחה. האבל עוטף את כולם. המלווים פוסעים בדומיה. פה ושם מחליפים משפטים ומצדיקים עליהם את הדין. בחור צעיר הוא היה, בעל ייסורים, כיפר על כל העיר. כולם בוכים. השמים בוכים יחד עם המלווים על נפש נקי וצדיק. מסע הלוויה נעצר ליד בית מדרש, והרב של בית המדרש נעמד להספיד. הוא מדבר בשבח הנפטר, מדגיש נקודות יפות בחייו, מעשים טובים שעשה, ומעורר את הציבור לתשובה. הרב מאריך בהספדו, והמלווים מקשיבים. הרגש כל כך עז, הכאב כל כך נורא, שהם מחפשים במה להיתלות. רוצים לשמוע, להתחזק, לחשוב את המחשבות הנכונות, ובהשתתפותם - לעודד את המשפחה החשובה שעברה מסע ייסורים משלה.

- ר"ל, מותר להספיד בראש חודש, ובפרט שיש בזה את העניין של לעורר את הציבור לתשובה. מלבד זאת, הורה לי הרב לעשות משהו לטובת הנפטר. והנה... עברו שתיים עד שלוש דקות מהשיחה עם הרב, ו...אני מרגיש יותר טוב, פתאום הכל בסדר. כל ההרגשה הרעה שהייתה לי חלפה, הכל חזר לשליטה. הכל תקין, אין כלום, ברוך השם. כאילו כל מה שעברתי בשלושת הימים האחרונים לא היה אלא דמיון. אני אומר לצוות הרפואי שאני מרגיש שאני יכול ללכת הביתה, והם מצדם מבקשים שאשאר עוד כמה שעות כדי לוודא שהכל בסדר אתי, אבל אני יודע שזה רק ענין פורמלי. אני בריא ברוך השם. זכיתי במחילה וקיבלתי על עצמי לעשות דבר לעילוי נשמת הבחור. עכשיו הכל בסדר.

בשבת שלאחר מכן הבאתי 'קידוש' גדול לבית הכנסת, לעילוי נשמת הבחור החשוב. תוך כדי ה'קידוש' דיברו על ענין החיזוק בתפילה, שכן הנפטר היה מיוחד בענין זה.

רבתי!!! היזהרו בכבוד הזולת, הישמרו בכבוד תלמידי חכמים. אני זכיתי לראות מידה כנגד מידה באופן מידי, אבל מה קורה כאשר עובר זמן בין המעשה לבין התשלום, וכבר לא יודעים לקשר? חוסו על נפשותיכם...

[מתוך 'השגחה פרטית']

נב. בעל המעשה יצר קשר עם מערכת העלון וטען שהסיפור הרבה יותר עוצמתי ממה שהובא ב'השגחה פרטית' הנ"ל. ניסינו לקבל ממנו את הפרטים הנוספים, ובינתיים לא חזר אלינו.

הָבּוּ לָכֶם אֲנָשִׁים וְזָכָרִים וְנַבְּאִים וַיְדַבְּרוּ לְעִבְרֵיכֶם וְאֲשֵׁיכֶם בְּרֹאשֵׁיכֶם (א, יג)

יש להבין: 'אנשים חכמים ונבונים' - ניחא, שהרי כדי לעמוד בראשות העם צריך להיות חכם ונבון, אבל מדוע צריך שיהיו 'ידועים לשבטיכם', מה הענין בזה?

הדברים יתבארו עפ"י המעשה הבא: בתקופה הראשונה להגעתו של הרה"ג רבי מנחם בן ציון זקס זצ"ל [חתנו של הגאון רבי צבי פסח פראנק זצ"ל - כיהן כרב בשיקגו] לאמריקה, הוא נקלע לעיר קטנה בדרום ארה"ב. התגוררו שם כשלוש מאות משפחות מאוחדות בקהילה אורתודוקסית. כאשר הגיע לשם, מצא את העיר כמרקחה. כולם קוצפים וזועמים, שמים ללעג ולקלס את כל אשר בתואר 'רב' יכולה. על מה ולמה? - - - מתברר שלאחר שהלך הרב המקומי לעולמו, פרסמה הקהילה הנידחת מודעה בעיתון ניו יורק רב תפוצה: 'דרוש רב אורתודוקסי, מוסמך להוראה, בעל כושר מנהיגות ודרשנות'. ויהי היום ומניו יורק הגיע מועמד מתאים, אדם צעיר ובעל הדרת פנים, פה מפיק מרגליות ומצויד בכתבי סמיכה ראויים. שמחו כולם על המציאה הגדולה שהזדמנה לקהילה הקטנה, ופה אחד מיהרו לסגור עמו חוזה ארוך טווח. משפחתו של הרב החדש המשיכה להתגורר בניו

יורק, וסוכם שעד לסוף שנת הלימודים ימשיכו ילדיו ללמוד בניו יורק, אך עם בוא החופש הגדול, תתאחד המשפחה כולה והקהילה תזכה גם לרבנית. בינתיים התגורר הרב במלון מקומי, וסעד על שולחנו של שמש בית הכנסת. הוא מילא במסירות רבה את כל התפקידים הרבניים ולקהילה באה הרווחה.

הגיעו ימי הפורים. בליל פורים המתינו הקהל בבית הכנסת להגעת הרב, אך זה בושש מלבוא. התקשרו לחדרו במלון ואין מענה. התקשרו לקבלה והשתוממו לשמוע: "מה? לא ידעתם שהוא ארז את כל חפציו ונסע?"! הוא הרי הלך לבקר את המשפחה שלו!..." - נוכח ההתרחשות המוזרה, החל כל אחד מבני הקהילה להרהר מה יעלה בגורל הכסף שהלווה לרב... הוא לחש אודות כך לשכנו, שהגיב שגם ממנו לוהה הרב כסף! חלפו דקות ספורות עד שהרחש-בחש הקיף את כל המתפללים, מסתבר שכמעט מכולם לוהה הרב כסף בסוד, כדי לממן את הדירה שהוא, כביכול, עומד לקנות באותה עיר!... - - - והילד איננו! הוגשה תלונה אצל השריף המקומי, שמיהר לעדכן את חבריו העיתונאים... וליהודים באותו הפורים כבר לא היתה 'אורה ושמחה וששון ויקר'... מה שברור שמכאן ואילך, אל התואר 'רב' הוצמד מעתה התואר 'גנב', וכל בני הקהילה מילאו פיהם חרון וקצף נגד 'הרבנים הגנבים' בהכללה...

הרב זקס רק הגיע למקום, ומשבי הרוח הרעים היכו בפניו בעוצמה... התחנן בפני הפרזידנט [נשיא הקהילה] שייתן לו לנאום בפני כל חברי הקהילה. הלה הזהיר אותו שהוא עלול להיתקל בתגובות פוגעות, אך הוא הגיב ב'אף על פי כן'!

"ידועה לי השערורייה המבזזה שהתרחשה במקומכם" - פתח ואמר - "אך יש לי אליכם בקשה אחת: במקום לצעוק 'רב גנב!' צעקו נא מעתה 'גנב רב!'! ואסביר את עצמי: כאשר נזקקתם לבחור רב, לא חקרתם ולא דרשתם היטב אודות עברו של ה'תכשיט'. לא התאמצתם לברר אם ה'סמיכות' בהן התהדר - אמיתיות או שמא מזויפות. התרשמתם מהדרת פניו של היצור, מחלקלקות לשונו של הברנש, ונפלתם בפח. לקחתם 'גנב' והכתרתם אותו ל'רב'!"

הוסיף הרב זקס והרעים בקולו: "כעת, נוכח העובדה שהפכתם גנב לרב, אתם מתיימרים להפוך את כל הרבנים לגנבים? הכיצד תוסיפו אשמה על אשמה, להוציא שם רע על כלל הרבנים? הלקח שעליכם ללמוד מהפרשיה הוא שרבנים לא מחפשים באמצעות מדור 'דרושים' בעיתונות... כי אם בתוככי הישיבות הקדושות. פונים לאחת מהישיבות המפורסמות במדינה, מציגים מה נדרש עבור הקהילה, וראשי הישיבה כבר יכוונו אתכם לאחד מטובי בוגריהם."

"הוא אשר אמר משה רבינו" - המשיך הרב זקס, ודרש פסוק בפרשת השבוע, "הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים לשבטיכם ואשימם בראשיכם", לא מספיק 'חכמים'

לא די ב'נבונים' צריך גם שיהיו 'ידועים לשבטיכם', שאותם חכמים, שאותם נבונים גם יהיו ידועים בחזקת כשרותם!..."

[מתוך מוסף י"נ דברים תשע"ה]

הפטרת 'חזון'

צִיּוֹן בַּמִּשְׁפָּט תִּפְדֶּה וְשִׁבְיָהּ בַּצִּדְקָה

(ישעיהו א, כז)

**אמר עולא: אין ירושלים נפדית אלא בצדקה שנאמר
'ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה' (שבת קלט.)**

כיון שאמרו חז"ל (יומא ט:) שביהמ"ק נחרב משום 'שנאת חינם' שהיתה בו, א"כ ברור שהתיקון לחורבן הוא 'אהבת חינם'. והביטוי הכי גדול של 'אהבת חינם' הוא בנתינת צדקה ועשיית חסד, שהרי אדם מרגיש באופן טבעי שהוא לא מחוייב לתת לשני מזמנו וממונו, וכשנותן לו - 'אהבת חינם' יש כאן. ועל אחת כמה וכמה אם עשיית החסד היא באופן שלא פנו לבקש ממנו, אלא אדם שמצד עצמו מגלה ערנות למצוקות השני ולוקח אחריות על מצבו, בוודאי שיש כאן 'אהבת חינם' מדהימה שבכוחה לקרב את הגאולה.

במעשה שיובא להלן שסופר ע"י הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א נראה וניווכח עד כמה חביבה מצוות חסד לפני המקום, שאדם אוכל מפירותיה בעוה"ז והקרן קיימת לו לעוה"ב. מדובר בבחור מאורס שגר בעיר ביתר. בשבוע שלפני החתונה נסע באוטובוס מביתר לירושלים כדי לסדר כמה דברים. היה זה ביום חמישי אחה"צ כשהחתונה אמורה להתקיים ביום רביעי בשבוע הבא. בנסיעה ישבו מאחוריו שני בחורים שדיברו ביניהם, והוא שומע איך שאחד הבחורים אומר לחברו שמאד היה רוצה להיכנס לאחד מגדולי ישראל, שנקב בשמו, ע"מ להתברך לפני חתונתו, אך דא עקא שיש ציבור גדול בתור שרוצים להיכנס אליו, ולכן לא הצליח לקדם את הדברים.

החתן דגן שישב במושב לפניו שמע את השיחה והתלבט האם להתערב. שמצד אחד יש לו קשרים אצל אותו גדול והוא יכול לעזור לאותו חתן, אבל מצד שני הרי באמת יש תור והרבה ממתנים להיכנס, האם הוא צריך לדאוג לאותו חתן מבלי שהתבקש לעזור.

לבסוף יצרו הטוב גבר והחליט שאם משמים גלגלו שהוא ישמע את השיחה, והוא גם יכול לעזור, למה לא לעזור ליהודי.

הוא הסתובב אליהם ואמר לאותו חתן: "סלח לי, אבל שמעתי את השיחה שלכם, ויש לי אפשרות לעזור לך. קרוב משפחתי הוא חתן של אותו גדול, תן לי את הפרטים שלך ואשתדל לעזור לך".

אותו חתן הודה לו על הנכונות לעזור והעביר לו את פרטיו. תוך כדי השיחה ביניהם שאל אותו מידענו: "מתי החתונה שלך?".

- "ביום רביעי הקרוב".

- "מעניין, גם אני מתחתן באותו יום, היכן החתונה?".

- "באולם 'אצולה' בפתח תקוה".

- "אוי, גם אני מתחתן שם".

- "זה מעניין, כנראה יש שם שני אולמות".

מידענו, החתן שהתחיל בשיחה, החוויר כמו סיד, הוא הרי היה שם יחד עם אביו כשהזמינו את האולם, והוא יודע שאין שם שני אולמות, ויש כאן איזה טעות...

הוא סידר במהירות את הדברים שהיה צריך לסדר בירושלים וחזר לביתו בבהלה. הוא עדכן את אביו על התקרית, אולם אביו הרגיעו שזה בסדר, ומסתמא יש כאן איזה טעות, ובוודאי הכל יהיה בסדר.

אבל האבא עצמו לא הצליח להירדם כל הלילה, ולמחרת על הבוקר נסע לפתח תקוה. הגיע למשרד האולם ושאל: "מי מתחתן ביום רביעי?". השיבו לו: "פלוני".

- "אבל הזמנתי אצלכם לפני מספר חודשים, ואמרתי שהאולם פנוי, ומה קרה?".

- "נכון, אבל אמרנו לך במפורש שצריך לשלם מקדמה, ובלי מקדמה אין רישום. וכיון שלא שילמת הבנו שכנראה מצאת אולם אחר וראינו את ההזמנה כמבוטלת. לכן כשפלוני הגיע להזמין את האולם ליום רביעי, סגרנו אתו מיד".

האבא התחיל להזדעק: "אבל כבר שלחנו הזמנות, אנחנו כעת ביום שישי ועוד יש לי להכין 'שבת אופרוף', וביום רביעי הקרוב החתונה. מה אעשה?!".

בעל האולם אומר לו: "אני משתתף בצערך, אבל אין לי מה לעשות, האולם כבר מושכר למשפחה אחרת".

בקיצור, העסקנים מיד נכנסו לתמונה, ובסייעתא דשמיא מצאו אולם פנוי במרחק שני רחובות מהאולם הזה. הזמינו קייטרינג, ושכרו אוטובוסים שיסיעו את כל המוזמנים מהאולם הראשון לאולם השני... ושלום על ישראל!

למדים אנו ממעשה זה שכשיש 'אהבת חסד'... 'אהבת חינם'... מלבד זה שהקרן קיימת לעוה"ב - גם בעוה"ז אדם אוכל מפירותיה. שהנה אותו חתן שהחליט לעזור לאחרים, בסופו של דבר עזר בעיקר לעצמו, ומנע עוגמת נפש גדולה.

אמנם לא תמיד אנחנו רואים בעיניים את הפירות בעוה"ז, אבל מידי פעם הקב"ה נותן לנו הארה כזו - ללמדנו על הכלל כולו. [מתוך 'ווי העמודים']